

Arrest

nr. 219 450 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE MAESENEER
Brusselsesteenweg 62
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE MAESENEER, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, geboren te A. (Eritrea) op [...]1993.

Op 10 januari 2014 huwde verzoekster met dhr. I. M. A. te Eritrea.

Op 23 december 2016 diende verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar echtgenoot, dewelke werd geweigerd.

Op 15 december 2017 diende verzoekster een tweede aanvraag tot gezinshereniging in.

Op 16 juli 2018 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om het advies aan de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het buitenlands huwelijk.

Op 26 oktober 2018 gaf de procureur in zijn advies aan dat hij van mening is dat het huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame relatie maar enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Hij acht dit huwelijk in strijd met de openbare orde.

Op 12 november 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde) het visum lang verblijf (type D).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat op datum van 15/12/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, A. F. I., geboren op [...]1993, van Eritrese nationaliteit om de echtgenoot in België, M. A. I., geboren op [...]1992, van Eritrese nationaliteit te vervoegen;

Deze aan vraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 10/01/2014 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21; Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok

Het was een gearrangeerd huwelijk

Ze huwden op 10/01/2014

Gedurende anderhalf jaar hebben ze samengewoond in het huis van meneer zijn ouders in Massawa

Ze -hebben mekaar voor de laatste keer gezien in mei 2015, toen hij naar Soedan vertrok

Ze hebben contact met elkaar via WhatsApp en IMO

Meneer heeft werk en stuurt elke maand 100 euro naar haar

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 16/07/2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies: van 26/10/2018/ is de Procureur des Konings van mening dat het. huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt Een dergelijk huwelijk is uiteraard in strijd met de openbare orde.

De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

- Mevrouw kan geen informatie geven over de eerste ontmoeting met haar man. Zij vertelt enkel dat het een gearrangeerd huwelijk betreft. Uit de verklaring van meneer blijkt echter dat ze elkaar reeds hadden ontmoet, dat mevrouw hem kende en dat ze wist dat hij geïnteresseerd was.
- mevrouw weet niet wanneer meneer verjaart, ze kent zijn geboortedatum niet.
- terwijl mevrouw de volledige namen van de getuigen bij het huwelijksfeest kan geven, kan meneer enkel de voornamen geven van de getuigen van mevrouw. Mevrouw geeft geen antwoord op de vragen over het huwelijksfeest (geschenken, ringen, huwelijksreis).
- er zijn geen foto's van het huwelijk. Er worden eveneens geen foto's bijgebracht van hen beiden die dateren van voor de aanvraag tot gezinshereniging. Het bezoek van meneer aan Addis-Abeba dateert van september 2018 Zijnde na de aanvraag tot gezinshereniging.
- mevrouw herinnert zich niet de dag waarop ze meneer voor de laatste keer gezien heeft. Ook meneer is hierin vaag.
- mevrouw vertelt enkel over economische redenen die ervoor gezorgd hebben dat meneer het land heeft verlaten. Nochtans vertelt meneer dat de gevangenschap van zijn vader en het feit dat hij militaire dienst heeft diende te verricht en belangrijkere redenen waren.
- beiden noemen andere communicatiemiddelen waarmee zo contact houden. Er worden geen stukken bijgebracht waaruit deze communicatie blijkt en waaruit blijkt dat betrokkenen al geruime tijd een relatie hebben.
- het feit dat hij haar financieel zou onderhouden betekent nog niet dat ze een duurzame levensgemeenschap vormen.
- er wordt geen originele huwelijksakte bijgebracht, enkel een scan. Bovendien blijkt dat in de huwelijksakte de geboorteplaats van mevrouw niet correct is zodat de waarachtigheid van de akte kan worden betwijfeld.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optrede tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Bij het verzoekschrift en de synthesesmemorie heeft verzoekster verschillende stukken gevoegd die zij in de inventaris als volgt opsomt: afschrift verhoor echtgenoot verzoekster, fotomateriaal echtgenoten en screenshots gesprekken zoals de echtgenoot van verzoekster wilde toevoegen aan zijn verhoor, kopie huwelijksakte, vertaling huwelijksakte en kopie beslissing van 12 november 2018. Voor zover verzoekster hierbij stukken voegt, die niet voorlagen bij de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, kan de Raad deze niet in zijn beoordeling betrekken gezien zijn annulatiebevoegdheid ex tunc.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Conform artikel 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient elke bestuurshandeling uitdrukkelijk te zijn gemotiveerd en dient een dergelijke bestuurshandeling daarenboven ook de feitelijke en juridische argumenten te vermelden waarop de bestuurshandeling steunt. De beslissing dient met andere woorden 'afdoend' en 'draagkrachtig' te zijn.

Welke interpretatie juist aan de begrippen 'afdoend' en 'draagkrachtig' gegeven dient te worden, werd intussen, middels vaste rechtspraak van de Raad van State, meermaals duidelijk aangegeven. Zo oordeelde de Raad van State onder meer als volgt:

'Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 9 oktober 2017 nr. 239.322, TBP 2018, afl. 2,106)'

De formele motiveringsplicht blijkt in casu gerespecteerd te zijn geweest. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht stellen zich daarentegen wel aanzienlijke problemen. Een dergelijke materiële motiveringsplicht kan als volgt omschreven worden :

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (o.a. RvS 9 oktober 2017, nr. 239.322, TBP 2018, afl. 2, 106)'

De Raad van State stelde in voormeld arrest evenwel, correct, dat zij niet kan oordelen over de feitelijke elementen zelf, doch enkel kan nagaan of de administratieve overheid is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens en of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit gekomen is. Meer specifiek:

'Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.(o.a. . RvS 9 oktober 2017, nr. 239.322, TBP 2018, afl. 2, 106; RvS 25 november 2014, nr. 229.301, CDPK 2016, afl. 1, 108; RvS 13 september 2010, nr. 207.325)'

Uw zetel blijkt de aangevochten beslissing dan ook enkel te kunnen toetsen op de juistheid van de feitelijke gegevens waarop de beslissing steunt en of de overheid de feiten juist heeft beoordeeld zonder haar beslissing rechtstreeks in plaats te kunnen stellen van de beslissing van de betrokken overheid.

Het is dan ook op dit punt dat de betrokken administratieve overheid ernstig tekort geschoten is.

Meer specifiek steunt verweerster haar beslissing op volgende argumenten om te besluiten dat sprake zou zijn van een schijnhuwelijk:

- Mevrouw kan geen informatie geven over de eerste ontmoeting met haar man.
- Terwijl mevrouw de volledige namen van de getuigen bij het huwelijksfeest kan geven, kan meneer enkel de voornamen van de getuigen van mevrouw geven.
- Er zijn geen foto's van het huwelijk. Er worden eveneens geen foto's bijgebracht van hen beiden die dateren van voor de aanvraag tot gezinshereniging. Het bezoek van meneer aan ADDIS-ABBABA dateert van september 2018, zijnde na de gezinshereniging.
- Mevrouw herinnert zich niet de dag waarop ze meneer voor de laatste keer gezien heeft Ook meneer is hierin vaag.
- Mevrouw vertelt over de economische redenen die ervoor gezorgd hebben dat meneer het land heeft verlaten. Nochtans vertelt meneer dat de gevangenschap van zijn vader en het feit dat hij militaire dienst diende te verrichten belangrijkere redenen waren.
- Beiden noemen andere communicatiemiddelen waarmee ze contact houden. Er worden geen stukken bijgebracht waaruit deze communicatie blijkt en waaruit blijkt dat betrokkenen al geruim tijd een relatie hebben.
- Het feit dat hij haar financieel zou onderhouden, betekent nog niet dat ze een duurzame levensgemeenschap onderhouden.

Op basis van voormelde argumenten blijkt verweerster tot het besluit te kunnen komen dat inzake sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, beslissing die een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht betreft, en dit om volgende redenen:

Ten eerste is de stellingname dat er een discrepantie zou zijn tussen de verklaring van verzoekster en die van haar echtgenoot omtrent de wijze waarop zij elkaar zouden hebben leren kennen onjuist. Beide partijen spreken van een gearrangeerd huwelijk tussen twee families die blijkbaar een lange voorgeschiedenis hebben. Deze informatie wordt door beide partijen naar voor gebracht. Dat het antwoord van meneer een ruimer kader weergeeft, heeft nog niet tot gevolg dat het beknopte antwoord van verzoekster negatief geïnterpreteerd moet worden als zijnde een bewijs van schijnhuwelijk.

Uit het administratief dossier bleek immers, en verweester stelt dit ook uitdrukkelijk in de aangevochten beslissing, dat partijen na het huwelijk anderhalf jaar samenwoonden. Aan dergelijke duurzame samenwoning na het huwelijk wordt blijkbaar geheel voorbijgegaan... (stuk 5 - p6)

Ten tweede meent verweester de aanwezigheid van een schijnhuwelijk ook te kunnen afleiden uit het feit dat de echtgenoot van verzoekster enkel de voornaam van de getuigen van verzoekster bij het huwelijk zou kunnen aangeven.

De vraag die de heer M. A. in zijn verhoor gesteld kreeg was letterlijk:

'Wie waren de getuigen bij het huwelijk?

Langs mijn kant waren dit mijn vrienden I. M. en S. A., langs mijn echtgenotes kant waren dit D. en A. (stuk 1 - p.2).'

Vervolgens wordt meteen een volgende vraag gesteld die geenszins nog verband hield met het huwelijk. Mocht de achternaam van de betrokken getuigen zo belangrijk geweest zijn, had men toch eenvoudigweg een bijkomende vraag kunnen stellen. Had men zulks gedaan, dan zou de echtgenoot van verzoekster de achternamen kunnen verschaft hebben. Hij ging er evenwel vanuit dat zijn antwoord voldoende was vermits er niet verder op gereageerd werd.

Alleszins is uit het door de heer M. A. verschaftte antwoord duidelijk op te maken dat hij weet wie de getuigen waren.

Andermaal blijkt verweester ernstige inspanningen te leveren om de gegeven antwoorden enigszins gewrongen te interpreteren.

Ten derde zouden er geen foto's van het huwelijk zelf zijn. Het zou in Eritrea niet toegestaan zijn foto's te nemen van een dergelijke officiële plechtigheid, reden waarom er dus geen foto's bestaan.

Dat er daarentegen geen foto's worden bijgebracht die zouden dateren van voor de aanvraag tot gezinshereniging, is eenvoudigweg niet correct. De heer M. A. stelt in zijn verhoor uitdrukkelijk:

'Beschikt u over foto's van het huwelijk?

Nee, dat wel niet, ik kan u wel foto's laten zien van ons beiden (stuk 1 - p.2).

De echtgenoot van verzoekster geeft in zijn verhoor dus uitdrukkelijk aan over fotomateriaal te beschikken waarna het verhoor gewoon verder gaat en door de ondervrager zelfs niet de moeite genomen wordt hierop dieper in te gaan en het beschikbare fotomateriaal te analyseren.

De echtgenoot van verzoekster nam aan het eind van zijn verhoor nogmaals een poging om enkele van het veelvuldig fotomateriaal bij te brengen, reactie waarop opnieuw niet echt ingegaan werd. Nochtans gaf de echtgenoot van verzoekster aan in september 2018 te zijn afgereisd naar Addis Abbeba om zijn echtgenote te zien en waarvan hij de nodige bewijzen liet zien (onder andere fotomateriaal) (stuk 1 - p.3 en stuk 2).

Voor het overige wordt door de ondervragers nergens naar het bestaan van fotomateriaal gevraagd.

De stellingname dat er dus geen fotomateriaal wordt bijgebracht, is eerder te wijten aan de onderzoekers zelf die gewoonweg niet reageren op de melding dat er blijkbaar aanzienlijk fotomateriaal, en dit zowel fotomateriaal van hen samen, als screenshots van veelvuldige gesprekken tussen beide echtgenotes, bestaat.

De motivatie van verweerster als dat er geen fotomateriaal zou bestaan, is dan ook manifest onjuist. Het is daarentegen veeleer treffend dat dit zelfs als een argument wordt aangewend om het gewrongen standpunt, zijnde de aanwezigheid van een schijnhuwelijk, te kunnen onderbouwen.

Ten vierde wordt geargumenteerd dat verzoekster zich niet zou herinneren wanneer zij meneer voor het laatst gezien heeft. Ook meneer zou hierin vaag zijn. Deze argumentatie is ook hier andermaal niet correct, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het verhoor van de echtgenoot van verzoekster:

'Wanneer was de laatste keer dat u uw echtgenote gezien heeft?

Ik ben in mei 2015 vertrokken uit Eritrea.

'Hebben jullie samengewoond na het huwelijk?

Na het huwelijk woonden wij samen in Masawa in het huis van mijn ouders gedurende anderhalf jaar.

'Ik ben eind september afgereisd naar Addis Abbeba om haar eindelijk, na ruim 3 jaren terug te zien (stuk 1 - p.2)'

Verzoekster en haar echtgenoot zijn allesbehalve vaag op dit punt. Na het huwelijk in januari 2014 heeft men anderhalf jaar samengewoond tot de echtgenoot van verzoekster in mei 2015 het land heeft moeten verlaten. Pas eind september 2018 hebben beide echtgenoten elkaar na ruim drie jaar voor het eerst terug gezien.

Een dergelijk antwoord is dus allesbehalve vaag, doch zeer duidelijk in tijd en ruimte bepaald. Verzoekster zag haar echtgenoot voor het laatst in mei 2015. Dat zij zich de exacte dag niet meer herinnert hoeft na meer dan drie jaar ook niet te verwonderen.

Tot slot mag ook duidelijk zijn dat ook de laatst aangehaalde argumenten, namelijk dat er geen stukken zouden worden bijgebracht waaruit zou blijken dat er op regelmatige basis contacten zouden hebben bestaan tussen verzoekster en haar echtgenoot en het feit dat een financiële zorg nog geen duurzame levensgemeenschap met zich meebrengt, onjuist zijn.

Uit het verhoor van de echtgenoot van verzoekster, en zulks werd hoger reeds aangegeven, blijkt zeer duidelijk dat de heer M. A. meerdere pogingen ondernam om fotomateriaal, zowel van partijen zelf als printscreens van de gevoerde dagelijkse gesprekken, te doen toevoegen aan het dossier waarop nooit gereageerd werd.

Het mag ook duidelijk zijn dat de echtgenoot van verzoekster, die in België werkzaam is bij DHL en daarvoor een inkomen verwerft van ongeveer 1 500,00 EUR, bedrag waarvan hij een maandelijkse huur dient te betalen, zichzelf dient te onderhouden, zijn familie dient te onderhouden en vervolgens elke maand zijn echtgenote voor minstens 100 EUR (meer dan een volwaardig maandloon in Eritrea) ondersteunt, blijk geeft van het bestaan van een duurzame levensgemeenschap met verzoekster.

Het is immers een raadsel om welke andere reden dan een dergelijke duurzame levensgemeenschap, de echtgenoot van verzoekster het zich financieel moeilijk zou maken door elke maand een deel van zijn beperkte financiële middelen naar verzoekster te zenden.

B.2. Betreffende de opmerkingen van verwerende partij

Verwerende partij werpt op dat de Raad voor Vreemdelingenzaken geen kennis zou mogen nemen van huidig verzoekschrift nu de één en ander een geschil omtrent burgerlijke rechten zou betreffen en om die reden tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken zou behoren.

Verwerende partij blijkt deze visie te onderbouwen door te stellen dat wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zou steunen op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat er sprake zou zijn van een, naar diens oordeel, schijnhuwelijk en vervolgens één van de echtlieden betwist dat er sprake is van een schijnhuwelijk, zulks in wezen een betwisting zou betreffen omtrent een al dan niet terechte beknotting van het recht om te huwen, hetgeen per definitie een geschil omtrent een burgerlijk recht zou inhouden.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat verwerende partij, enigszins geforceerd, poogt haar argumentatie te draaien op een wijze die geenszins strookt met de inhoud van haar inleidend verzoekschrift...

Huidige discussie heeft immers geen betrekking op een burgerlijk recht, doch enkel op de vraag of de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gebaseerd was op juiste feitelijke elementen en of de feitelijke elementen juist geïnterpreteerd werden, hetgeen wel tot de bevoegdheid van de administratieve rechtscolleges, en dus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, behoort.

Dat zulks tot de bevoegdheid van de Raad behoort wordt enerzijds zelf bevestigd in de nota van verwerende partij, anderzijds blijkt dit uit heel wat rechtspraak en rechtsleer. Zo stelt verwerende partij in haar nota letterlijk:

'De raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen'

De vraag die in casu voorligt is dan ook of de dienst vreemdelingenzaken uitging van de juiste feitelijke gegevens en of zij de feitelijke gegevens juist beoordeeld heeft en vervolgens, met inachtneming van de vereiste redelijkheid, tot een correct besluit gekomen.

Dit blijkt niet het geval te zijn geweest. Hoger werd immers reeds verduidelijkt dat verwerende partij de onvolledigheden/onzekerheden in het dossier steeds naar eigen goeddunken invult, zelfs wanneer dit manifest onjuist is.

Bv: 'Wie waren de getuigen bij het huwelijk?

Langs mijn kant waren dit mijn vrienden i. M. en S. A., langs mijn echtgenotes kant waren dit D. en A. (stuk 1 -p.2).'

Vervolgens wordt meteen een volgende vraag gesteld die geenszins nog verband hield met het huwelijk. Mocht de achternaam van de betrokken getuigen zo belangrijk geweest zijn, had men toch eenvoudigweg een bijkomende vraag kunnen stellen. Had men zulks gedaan, dan zou de echtgenoot van verzoekster de achternamen kunnen verschaft hebben. Hij ging er evenwel vanuit dat zijn antwoord voldoende was vermits er niet verder op gereageerd werd.

Of

Ten vierde wordt geargumenteerd dat verzoekster zich niet zou herinneren wanneer zij meneer voor het laatst gezien heeft. Ook meneer zou hierin vaag zijn. Deze argumentatie is ook hier andermaal niet correct, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het verhoor van de echtgenoot van verzoekster:

'Wanneer was de laatste keer dat u uw echtgenote gezien heeft?

Ik ben in mei 2015 vertrokken uit Eritrea.

'Hebben jullie samengewoond na het huwelijk?

Na het huwelijk woonden wij samen in Masawa in het huis van mijn ouders gedurende anderhalf jaar.

'Ik ben eind september afgereisd naar Addis Abbeba om haar eindelijk, na ruim 3 jaren terug te zien (stuk 1 - p.2)'

Verzoekster en haar echtgenoot zijn allesbehalve vaag op dit punt. Na het huwelijk in januari 2014 heeft men anderhalf jaar samengewoond tot de echtgenoot van verzoekster in mei 2015 het land heeft moeten verlaten. Pas eind september 2018 hebben beide echtgenoten elkaar na ruim drie jaar voor het eerst terug gezien.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts met specifieke elementen, zoals het veelvuldig fotomateriaal en de veelvuldige gesprekken die verzoekster voerde met haar echtgenoot, geen rekening gehouden te zijn geweest. De echtgenoot van verzoekster poogde deze stukken nochtans meermaals toe te voegen aan het dossier waarop door de betrokken inspecteur, tijdens het verhoor, gewoonweg niet blijkt in te gaan.

De vraag die in casu voorligt is dan ook absoluut niet of het recht op huwelijk van verzoekster beknot wordt, wel of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing rekening hield met de juiste feitelijke gegevens en overging tot het nemen van een, in dat opzicht, juiste beslissing.

De aan de Raad voorliggende vraag is niet, zoals verwerende partij poogt voor te houden, of er tussen partijen werkelijk sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, wel of bij het nemen van de beslissing rekening gehouden werd met de juiste elementen om deze beslissing te kunnen nemen.

Dat het wettigheidstoezicht van de Raad wel degelijk ver genoeg reikt om na te gaan of de beslissing een schending van de materiële motiveringsverplichting zou inhouden, en bijgevolg of bij het nemen van de beslissing rekening gehouden werd met de juiste feitelijke gegevens, blijkt bovendien uit onderstaande rechtspraak:

'Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.(o.a. . RvS 9 oktober 2017, nr. 239.322, TBP 2018, afl. 2,106; RvS 25 november 2014, nr. 229.301, CDPK 2016, afl. 1,108; RvS 13 september 2010, nr.207.325, RvS 13 mei 2002, nr. 106.506)'

Een dergelijk wettigheidstoezicht impliceert wel degelijk een toetsing van de feitelijke elementen die ten grondslag liggen aan de beslissing van de betrokken overheid, hetgeen zeer duidelijk blijkt uit onderstaande rechtspraak :

'De materiële motiveringsplicht lijkt te zijn geschonden, aangezien uit de motivering in het gunningsverslag, samengenomen met de door de inschrijvers opgestelde samenvattende tabellen, lijkt te kunnen worden afgeleid dat de aanbestedende overheid geen rekening heeft gehouden met alle prijselementen die in die tabellen zijn opgenomen dan wel met verkeerde prijselementen rekening heeft gehouden bij de puntentoekenning of categorieën hanteert die niet onmiddellijk compatibel lijken met de perceelsindeling (RvS 13 februari 2012, nr. 217.922)'

Of

'De verzoekende partij betoogt dat de aanbestedende overheid bij haar beoordeling voorbij is gegaan aan een belangrijk verantwoordingselement, met name haar ervaring, in onderaanneming, met onderhoudswerken aan autosnelwegen in de provincie Vlaamse Brabant gedurende de laatste drie jaar, en de aangerekende prijzen die daarbij volledig in lijn liggen van de betreffende inschrijving. De Raad oordeelt dat op het eerste zicht het gunningsverslag noch de gunningsbeslissing expliciet en concreet aandacht besteden aan voormeld verantwoordingselement (RvS 16 december 2014, nr. 229.565).'

Het onderzoek naar de feitelijke elementen, en meer specifiek of de beslissing rekening houdt met alle dienende feitelijke elementen, behoort wel degelijk tot het wettelijk toezicht dat door de administratieve rechtscolleges kan worden uitgeoefend.

Huidig geschil heeft dan ook geenszins betrekking op burgerlijke rechten en strekt er, in tegenstelling tot de beweringen van verwerende partij, geenszins toe een beslissing te nemen die in de plaats van die van de betrokken overheid gesteld zou worden, doch enkel om vast te stellen dat de betrokken overheid geen rekening hield met pertinente stukken, de veelvuldige foto's van het echtpaar en de veelvuldige (dagelijkse) elektronische berichten die de echtgenoot van verzoeker, tevergeefs, poogde bij te brengen in het kader van het onderzoek. Bovendien blijkt verwerende partij de onzorgvuldigheden/hiaten in het dossier zelf onjuist en zeer negatief te interpreteren.

Zulks behoort onomstotelijk tot het wettigheidstoezicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tot slot verwijst verzoekster in dit verband ook nog naar een gelijkaardig geschil waar de Raad stelde dat er geen sprake was van een schending van de materiële motiveringsplicht nu de betrokken partij niet specificeerde welke stukken en welke feiten ten onrechte niet mee in beschouwing genomen werden:

'De verzoeker verwijst in het middel enkel naar 'sommige stukken' en 'sommige pertinente elementen', zonder aan te tonen dat het bestreden arrest bepaalde concrete stukken of elementen ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten (RvS 14 december 2011 nr. 216.971)'

Er werd in hoger vermeld geschil niet geoordeeld dat het betrokken administratief rechtscollege niet zou kunnen oordelen over het geschil daar het een geschil omtrent burgerlijke rechten zou zijn geweest, wel

dat de verzoekende partij de stellingname 'sommige pertinente feiten en sommige stukken' onvoldoende zou hebben gepreciseerd.

In casu brengt verzoekster de pertinente stukken, dewelke buiten de beoordeling gehouden werden, zelfs bij waardoor een dergelijk bewijsprobleem zich hier alleszins niet kan stellen. Bovendien is de wijze waarop verwerende partij bepaalde hiaten in het onderzoek zelf invult, zeer treffend.

Samengevat mag zeer duidelijk zijn dat verweerster in haar beslissing van 12 november 2018, ter kennis gebracht op 14 november 2018, de materiële motiveringsplicht ernstig geschonden heeft daar uit voorgaande motivering duidelijk mag blijken dat huidig geschil wel degelijk tot de rechtsmacht van de Raad behoort en eveneens duidelijk mag zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet voortging op juiste feitelijke gegevens (o.a. de beweringen omtrent het niet willen bijbrengen van fotomateriaal), minstens moet duidelijk zijn dat de feitelijke gegevens door haar niet juist beoordeeld zijn geweest (de veelvuldige gewrongen interpretatie van de antwoorden van beide echtgenoten).

Verzoekster vordert dan ook, geheel terecht, de vernietiging van de bewuste beslissing van 12 november 2018."

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster is van oordeel dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Uit de voormelde definitie van de materiële motiveringsplicht leidt verzoekster af dat de Raad kan nagaan of de gemachtigde terecht kon besluiten dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Zij citeert de feitelijke motieven waarop de procureur des Konings zich baseerde om tot de conclusie van het schijnhuwelijk in zijn advies te komen. De gemachtigde steunde zich immers ook op dit advies om het visum te weigeren aangezien hij het advies inzake schijnhuwelijk volgt in de bestreden beslissing. Vervolgens gaat verzoekster over tot de betwisting van de feitelijke elementen waarop zowel de procureur en vervolgens de gemachtigde zich hebben gesteund om tot de conclusie van het schijnhuwelijk te komen. Zo gaat zij onder meer in op de aangehaalde discrepantie tussen de verklaringen over de wijze waarop ze elkaar hebben leren kennen, ze benadrukt dat ze na het huwelijk anderhalf jaar hebben samengewoond en gaat in op het argument dat haar echtgenoot enkel de voornaam van haar getuigen op het huwelijk kon geven. Verzoekster merkt daarbij verder op dat niet gevraagd werd naar de achternaam van deze getuigen en haar echtgenoot die anders wel had kunnen geven. Verder betwist verzoekster eveneens dat geen foto's werden voorgelegd van voor de aanvraag tot gezinshereniging, ze stelt dat door de ondervragers van haar echtgenoot nergens naar het bestaan van fotomateriaal is gevraagd. Ze vervolgt met een pleidooi over de vraag of zij en haar echtgenoot al dan niet vaag waren over wanneer zij elkaar het laatst gezien hebben en herhaalt dat haar echtgenoot tijdens zijn gehoor meerdere pogingen heeft ondernomen om fotomateriaal en printscreens te geven van de gevoerde dagelijkse gesprekken, maar dat hierop niet werd gereageerd. Tot slot verwijst ze eveneens naar de financiële steun van haar echtgenoot, zodat wel degelijk van een duurzame levensgemeenschap sprake is. Verweerder heeft in de nota op de rechtsmacht van de Raad gewezen en op het feit dat dit pleidooi betrekking heeft op burgerlijke rechten waarvoor enkel de hoven en rechtbanken bevoegd zijn. In de synthesememorie repliceert verzoekster hierop dat de discussie geen betrekking heeft op een burgerlijk recht, doch enkel of de gemachtigde zich op de juiste feitelijke elementen of de juiste interpretatie van die elementen heeft gebaseerd. Ze verwijst naar de omschrijving van de materiële motiveringsplicht die inhoudt dat de Raad nagaat of rekening is gehouden met de juiste feitelijke gegevens en of de gemachtigde op grond van die gegevens tot een redelijk besluit is gekomen. Ze gaat opnieuw in op het gehoor afgenomen door de inspecteur in het kader van het onderzoek naar het schijnhuwelijk. Volgens verzoekster komt haar aan de Raad voorgelegde vraag niet neer op de kwestie of er tussen de partijen werkelijk sprake is van een schijnhuwelijk, noch heeft het betrekking op burgerlijke rechten wel of er rekening is gehouden met de juiste elementen. Verzoekster verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Raad van State om haar standpunt te schragen, zoals onder meer naar het arrest van 21 december 2011 nr. 216.671.

De Raad wijst er evenwel op dat in casu verzoekster wel degelijk de kwalificatie van haar huwelijk als schijnhuwelijk betwist, waarbij zij op zeer concrete elementen aangaande haar huweliksleven wijst zoals hierboven is samengevat. Hiermee nodigt verzoekster de Raad wel degelijk uit om zich uit te spreken over een voorgehouden schending van een burgerlijk recht. De Raad is wel bevoegd om de

wettigheid van de beslissing tot weigering van het visum te onderzoeken, maar is tegelijk niet bevoegd om zich uit te spreken over de wettigheid van het motief in de bestreden beslissing dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend. Dit is een belangrijk onderscheid waar verzoekster in haar betoog aan voorbijgaat.

Zoals gesteld door de Raad van State in het door verzoekster zelf aangehaalde arrest nr. 216.971 in de synthesesmemorie bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat de rechtscolleges van de rechterlijke macht uitsluitend bevoegd zijn voor geschillen over burgerlijke rechten.

Krachtens artikel 145 van de Grondwet zijn zij ook bevoegd voor geschillen over politieke rechten, tenzij de wetgever deze geschillen zou hebben toevertrouwd aan een bestuurlijk rechtscollege. Met toepassing van artikel 145 van de Grondwet is in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen tegen individuele beslissingen, genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 27, § 1, laatste lid van het WIPR bepaalt evenwel dat “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”.

De verzoeker betwist niet dat de erkenning van een huwelijk een burgerlijk recht betreft. Inzake de bevoegdheidsafbakening tussen de rechterlijke macht en de bestuurlijke rechtscolleges, met name bij de vraag of het geschil over burgerlijke dan wel over politieke rechten gaat, moet niet het formele maar het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel in aanmerking worden genomen.

De Raad is in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht gebonden door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift(petitum). Het feit dat een partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 ; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141).

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich toch dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan dan ook tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

Anders dan verzoekster beweert, herhaalt de Raad dat zij in haar eerste middel wel degelijk de kwalificatie van haar huwelijk als schijnhuwelijk betwist, waarbij zij op een aantal concrete elementen met betrekking tot het huwelijksleven of het duurzaam karakter van de relatie wees. De Raad is dan ook van oordeel dat dit middel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat haar huwelijk een schijnhuwelijk is en dat de Raad uitnodigt zich over de voorgehouden schending van een burgerlijk recht uit te spreken, onontvankelijk is. Anders dan verzoekster in de synthesesmemorie aanvoert, ligt dit in lijn met het door haar aangehaalde arrest nr. 216.971 van de Raad van State waarin de Raad van State wel heeft geoordeeld dat de Raad niet kan oordelen over dat onderdeel van het geschil dat betrekking had op het burgerlijk recht (zie eveneens RvV algemene vergadering 2 maart 2010, nr. 39 685).

Nu in casu de Raad enkel kan vaststellen dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot niet erkend wordt door de gemachtigde, hierover ook vooralsnog geen bevoegde rechter anders heeft geoordeeld, moet aangenomen worden dat de gemachtigde niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat dit huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent en het visum wordt geweigerd.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Naast een manifeste schending van het motiveringsbeginsel, mag ook duidelijk zijn dat het gevoerde onderzoek, op basis waarvan verweester meent eenzijdige, onjuiste interpretaties in de richting van een schijnhuwelijk meent te kunnen maken, heel wat hiaten vertoont, hetgeen vervolgens opnieuw gevolgen heeft voor de materiële motiveringsplicht nu bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de materiële motiveringsplicht zou zijn gerespecteerd als zou komen vast te staan dat het onderzoek niet voldoende zorgvuldig zou zijn gevoerd.

Eerder werd reeds gewezen op het feit dat de echtgenoot van verzoekster meermaals aanbod fotomateriaal te tonen, aanbod dat meermaals gedaan werd, maar waarop zelfs nog niet gereageerd werd.

Bovendien is het toch de taak van de onderzoekende instantie, zijnde verweester, om het dossier grondig te onderzoeken. Het zou dan toch eerder logisch zijn dat, desgevallend, een tweede verhoor zou plaatsvinden om de verklaringen van een betrokken partner verder te onderzoeken op haar correctheid wanneer hieraan, na lezing van de verklaring van de andere partner enigszins getwijfeld zou kunnen worden, zulks uiteraard voor zover de antwoorden al aanleiding zouden geven tot enige twijfel omtrent de juistheid uiteraard.

Verweester lijkt in casu, eerder dan grondig te onderzoeken, te verkiezen geen verdere onderzoeksdaden te stellen en vervolgens zelf maar over te gaan tot interpretatie van bepaalde antwoorden, of zelfs van informatie die, althans volgens de administratieve overheid, zou ontbreken.

In dit verband kan verwezen worden naar de onjuiste gevolgtrekkingen die genomen worden uit het feit dat de echtgenoot van verzoekster niet op eigen initiatief de achternaam van de getuigen van verzoekster bij het huwelijk noemt. Nochtans had een eenvoudige bijkomende vraag meer duidelijkheid kunnen brengen.

Ook kan verwezen worden naar het feit dat verzoekster enkel zou spreken over de economische redenen die haar echtgenoot zouden hebben aangezet tot het ontvluchten van het land. In de beslissing staat immers te lezen dat verzoekster enkel verwijst naar economische redenen. Ook hier had een eenvoudige bijvraag meer duidelijkheid kunnen bieden.

Dergelijke moeite blijkt niet genomen te worden waarna de hiaten in het onderzoek veeleer blijken te worden opgevuld door de eigen interpretatie van de betrokken administratieve overheid.

Bovendien blijken de politiediensten zelfs niet de moeite te nemen om de foto's die de echtgenoot van verzoekster tijdens zijn verhoor toonde, en dewelke in het kader van deze procedure bijgebracht worden, te bekijken en toe te voegen aan het dossier (zie supra).

In dit verband wijst verzoekster andermaal op volgende passages van het verhoor van de echtgenoot van verzoekster:

'Beschikt u over foto's van het huwelijk?

Neen, dat wel niet, ik kan u wel foto's laten zien van ons beiden (stuk 1 - p.2).'

en

'Ik ben eind september afgereisd naar Addis Abeba om haar eindelijk na ruim 3 jaar terug te zien. Bij deze toon ik u hiervan de bewijzen (stuk 1-p.3)'

Er wordt op geen enkele wijze gereageerd op de stukken die de echtgenoot van verzoekende partij voorlegt. Het betreffen nochtans zeer pertinente stukken; foto's waarop beide partijen afgebeeld staan, afschriften van dagelijkse elektronische gesprekken,...)

De gebrekkigheid van het gevoerde onderzoek tekent zich bovendien af in de volledige beslissing. De geboortedatum van de echtgenoot van verzoeker is niet correct vermeld in de beslissing, evenmin huwden partijen in Somalië. Zij huwden in Eritrea.

Het onderzoek werd niet naar behoren gevoerd. De zorgvuldigheidsplicht is dan ook geschonden waardoor de beslissing vernietigd dient te worden. Dat een dergelijk gebrek in het gevoerde onderzoek aanleiding kan, en zelfs zou moeten geven, tot de nietigheid van de beslissing, blijkt onder andere andere uit volgende rechtspraak:

'De Raad voor Vergunningsbetwistingen verklaart het ambtshalve middel niet louter gegrond wegens schending van art. 4.7.23, § 1, eerste lid VCRO maar ook wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De redenen van het bestreden arrest, die door de verzoekende partij niet worden bekritiseerd en volgens welke het bestreden besluit kennelijk onzorgvuldig werd genomen, volstaan om de beslissing dat het ambtshalve ingeroepen middel gegrond verklaart, naar recht te verantwoorden, (o.a. RvS 28 juni 2012 nr. 220.059).'

'Onderstaande rechtspraak bevestigt hoger vermeld standpunt bovendien uitdrukkelijk :

'Uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat het verhoor van de kandidaten op de Dienst Vreemdelingenzaken geen betrekking had op de vraag hoe het komt dat zij België hebben gekozen, terwijl dit in het onderhavige geval nochtans een sleutelvraag was. De tegenpartij heeft de beslissing om het verblijf te weigeren met het bevel om het grondgebied te verlaten genomen zonder zich de moeite te getroosten zich volledig te laten informeren over de redenen die een afwijking van artikel 5.2. van de overeenkomst van Dublin zouden kunnen verantwoorden (RvS 7 december 2001, nr. 101.667).

Bovenstaande rechtspraak toont zeer duidelijk aan dat wanneer een administratieve overheid een beslissing neemt zonder zich de moeite te getroosten om elementaire en ter zake dienende stukken te onderzoeken, de zorgvuldigheidsplicht schend en derhalve een nietige beslissing neemt.

Dat ook in casu geen rekening gehouden werd met veelvuldig fotomateriaal, materiaal dat zou kunnen aangetoond hebben dat er van een schijnhuwelijk geen sprake was, bleek reeds zeer duidelijk uit bovenstaande argumentatie.

Het verweer van verwerende partij is op dit punt ook zeer beperkt. Haar standpunt beperkt zich door te stellen dat de zorgvuldigheidsnorm niet geschonden zou zijn zonder meer. Waarom zij die mening toegedaan is en welke argumenten inzake dan wel zouden spelen, wordt niet verder verduidelijkt."

Verzoekster voert aan dat verweerster een onderzoek heeft gevoerd dat heel wat hiaten vertoont. Verzoekster is van mening dat het de taak van de onderzoekende instantie is om het dossier grondig te onderzoeken en desgevallend een tweede gehoor zou organiseren om verklaringen van de betrokken partner verder te onderzoeken. Ze vervolgt dat bijkomende vragen hadden kunnen gesteld worden aan haar echtgenoot over bijvoorbeeld de achternaam van de getuigen of over het feit dat enkel economische redenen haar echtgenoot hebben aangezet tot vluchten uit het land. Opnieuw wijst verzoekster erop dat de politiediensten niet de moeite hebben genomen om de door haar echtgenoot getoonde foto's toe te voegen aan het dossier die hadden kunnen aantonen dat er van een schijnhuwelijk geen sprake is. Ze wijst andermaal op het door de politie afgenomen verhoor van haar echtgenoot. Vervolgens citeert verzoekster uit rechtspraak van de RvS waaruit blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat met de elementaire en ter zake dienende stukken moet rekening worden gehouden. Verzoekster meent dat verweerder in de nota niet zou verduidelijken waarom hij meent dat de zorgvuldigheidsnorm niet is geschonden.

De Raad herhaalt dat wat betreft het feitelijke onderzoek of er thans al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk, verzoekster zich moet wenden tot het bevoegde rechtscollege, zijnde de bevoegde rechtbank van eerste aanleg. Ter zitting gevraagd aan de raadsman of hij dit heeft gedaan, antwoordt hij ontkennend. Verzoekster wordt geacht bij deze rechter al haar grieven met betrekking tot onzorgvuldig onderzoek door de politiediensten aan te voeren, evenals de feitelijke betwisting van de conclusie van het schijnhuwelijk.

Indien uit dit tweede middel moet afgeleid worden dat verzoekster meent dat ook de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend onderzoek had moeten doen, zoals het organiseren van een bijkomend verhoor voor bijkomende vragen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde er niet toe

gehouden is over te gaan tot een nieuw feitelijk onderzoek aangaande het bestaan van een schijnhuwelijk. Hij had daartoe de mogelijkheid gezien het beginsel van de “de plano erkenning”, maar was daartoe niet verplicht. In casu heeft de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken ervoor geopteerd het advies van de procureur des Konings te volgen, hetgeen op zich niet als onzorgvuldig kan worden aangemerkt. Verweerder heeft zich overigens, anders dan verzoekster beweert, niet beperkt tot het louter ontkennen dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, doch heeft in de nota gesteld dat van de gemachtigde niet kan verwacht worden de aanvraag aan een volledig nieuw feitelijk onderzoek te onderwerpen.

Waar verzoekster nog aanstipt dat de gemachtigde er verkeerdelijk vanuit ging dat het huwelijk in Somalië heeft plaats gevonden, in plaats van Eritrea en de geboortedatum van verzoeksters echtgenoot niet correct is vermeld, neemt de Raad aan dat dit materiële vergissingen betreffen die geen invloed hebben gehad op de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES